

Cỏ Thơm Và Tôi

Hoàng Lan Chi

Tôi yêu hoa. Và cả cỏ. Cỏ làm nền cho hoa nổi bật. Cỏ nhu mì là thế. Cỏ khép nép là thế. Cỏ khiêm nhường là thế.

Một bãi cỏ xanh luôn cho ta hình ảnh của ấu thơ, vi vu sáo diều.

Một đồi cỏ cho ta hình ảnh của hạnh phúc. Tình nhân bên nhau.

Một lảng cỏ trước hiên nhà cho ta hình ảnh một tiên cảnh nơi hạ giới.

Cỏ có hai loại, đồng cỏ mùi bát ngát và nhánh cỏ thơm. Thơ xưa có câu:

Thanh thanh hữu phương thảo

Bất vong thiếp tâm ưu

Tạm dịch

Xanh xanh đám cỏ thơm

Không làm thiếp nguôi sầu.

Cỏ thơm mà không làm người đẹp nguôi sầu thì hẳn nàng đang sầu lắm. Với tôi, Cỏ Thơm làm tôi vui.

Nhớ ngày đầu tiên đến vùng bắc Virginia. Thành phố tình yêu với hoa đào. Hôm ấy, một ngày cuối tháng ba, tôi thoáng nghe mùi cỏ khi soải dài trên bờ cỏ dòng Potomac. Bên cạnh chàng, người bạn net dễ thương. Chàng hay gọi tôi bằng danh xưng ngộ nghĩnh “Bắc Kỳ”. Chàng đã rủ rê “Bắc kỳ ơi, đi ăn sáng với anh không”. Tôi ừ. Và chàng đến. Thế đấy. Chàng dễ thương, tên gọi “Bắc Kỳ” cho tôi dễ thương, bờ sông dễ thương, hoa đào cuối mùa dễ thương và mùi cỏ dễ thương. Nhiều cái dễ thương quá phải không để rồi tôi yêu cỏ hơn và Cỏ Thơm đã quyến rũ tôi từ đó.

Cô Bắc Kỳ, Chủ Nhiệm Cỏ Thơm - ừ cứ gọi “Cô” thế cho vui, với cái giọng trong vắt đã trả lời tôi qua giới thiệu của một anh bạn. Ngày đó, tôi đang định xin nàng, một chân thư ký cơ đây. Nàng cười giòn, Cỏ Thơm không đủ tiền thuê thư ký đâu em ơi. Rồi sau đó nàng gửi “mail” cho tôi vì nghe ông Vũ Đức Nghiêm bảo “Con bé Lan Chi ấy viết cũng vui ra phết”. Tôi yêu nàng vì Bắc Kỳ rau muống như tôi (ơ hay thì Bắc kỳ phải bệnh nhau chứ) và vì... cái truan chuyên của nàng giống tôi. Những bài đầu, nàng than thở “Lan Chi bỏ dấu lộn xộn quá. Sửa dấu cho Lan Chi mệt quá đi”. Tôi cười trừ. Thuở tôi - ngày xưa - không hề học đánh máy như bây giờ học trò, sinh viên phải có. Nếu viết báo, cứ viết tay rồi thợ sắp chữ có nhiệm vụ đó. Khi lang thang “net” chơi, tôi thích bỏ dấu phẩy... xa xa cho đỡ nhức mắt. Vì vậy, nàng khốn khổ với các dấu phẩy đó của tôi.

Nàng gửi nhuận bút cho tôi. Biệt lệ nhé. Người mới từ Việt Nam qua, đang thất nghiệp mà. Sau này, tôi “mail” cho ông xã cũ của nàng biết điều ấy, ông trả lời tôi “Bà ấy lúc nào cũng cư xử hào phóng với bạn bè”.

Từ đó tôi gắn bó với Cỏ Thơm. Từ nàng, tôi biết đến một Phan Khâm làm thơ, một Vũ Hối vẽ. Thực ra tôi biết Vũ Hối ở một nơi khác- nhưng nghe dòng nhạc Vũ Hối ở Cỏ Thơm. Biết một Nguyễn Phú Long kể chuyện cũng duyên dáng. Lại còn “bày đặt” đồ kị với Lan Chi khi Lan Chi kể chuyện xưa, rằng thì là mà... nhuận bút ngày ấy của Lan Chi sao nhiều hơn Long! Trò chuyện thì Long mới vỡ lẽ “vật giá leo thang, Long hơn Lan Chi 4 năm cơ mà?” Biết một Phan Anh Dũng ca nhạc, tài hoa. Còn nhiều nữa nhưng dài dòng kể lể làm chi...

Sinh Nhật Cỏ Thơm lần thứ 11, tôi đến cùng cậu em quen thuộc, Phó Giám Đốc Đài Phát Thanh Việt Nam Hải Ngoại, Đinh Quang Trung. Không có cậu em này, bà chị khó đi đâu vì không biết lái xe. Năm nay biết lái đó nhưng đường chưa thuộc thì em vẫn phải “cồng chi” thôi. Khung cảnh âm cúng, dễ thương. Ca sĩ cây nhà lá vườn nhưng hát thua gì ca sĩ chuyên nghiệp. Không một tiếng “xin” nào được thốt. Xin gì ư? Xin thưa, “xin một tràng pháo tay”. Cái - Lan Chi - ghét nhất đấy. Tại sao phải xin? Ca sĩ hát hay, tự động thính giả vỗ. MC hãy giới thiệu trân trọng “Chúng ta hãy chào đón ca sĩ...” thì tự khắc thính giả sẽ vỗ tay chào đón. Từ đâu, phải “xin một tràng pháo tay”, tôi không hiểu? Bất chước trong nước ư? Lạ nhỉ, chị Minh xã hội nói “Họ qua Mỹ từ 75, mang theo chân tay miệng lưỡi công đủ hết, mà không biết vì sao bây giờ không đủ chữ để nói mà cứ phải mượn chữ sai của VC?” Tôi bật cười khi nghe chị nói. Cồng cả lưỡi đi. Chị ạ, cái lưỡi không xương trăm đường lắt léo mà!

Chia sẻ với nhà thơ Nguyễn Chí Thiện, à hãy gác chính trị qua bên tí nhé, Nguyễn Chí Thiện cũng đồng ý với tôi, sinh nhật Cỏ Thơm hôm ấy rất... quý phái, sang trọng, không xin pháo tay. Cho dù một hoạt cảnh đã làm giảm chút ít. Thì nhân vô thập toàn, sinh nhật cũng thập toàn nhân vô!

Cỏ Thơm vẫn nhẹ nhàng đến với giới thưởng ngoạn bằng nhành cỏ trắng học trò, tím lãm mạn và nhành cỏ năm rồi khoe sắc trên màn hình nhỏ. “Website”, tác phẩm của chàng Nhạc Sĩ Phan Anh Dũng đấy.

Cỏ Thơm, rừng gió đêm nay nhiều gió và ánh trăng đang nghiêng mình trên cảnh phong trơ trụi. Gửi Cỏ Thơm, chút tâm tình của nhành lan vàng từ rừng phong, nhé.

Rừng Gió Mùa Xuân 2007

HOÀNG LAN CHI

(Virginia, USA)